

ЕДНО

ПОНЕДЕЛНИК

ДЕТЕКТИВ ФИОН МОРГАН

Миризмата е едновременно сладка и кисела, подобно на развален плод. Фион диша през устата, но вонята е толкова силна, че почти усеща вкуса ѝ.

– Ти ли се изпусна? – пита детектив Алън Уитакър, без да вдига поглед от листовите пред себе си. Прекалено е суетен, за да носи очила за четене, и в ъгълчетата на очите му са се появили бръчки от присвиването им.

– Не, не е от мен, по дяволите. – Фион затваря папката със свидетелските показания и отваря *Райтмув*. Нуждае се от онава приятно спокойствие, което само разглеждането на обяви за недвижими имоти може да ѝ осигури.

– На жените не им отива да пърдят. – Алън оглежда редицата с бюра и повишава глас: – Обзалагам се, че Джорджина не пърди.

Споменатата детективка повдига рамене и посочва слушалките над черната си къса коса. *Слушам подкаст*, винаги отвърща тя, ако някой я попита. Фион отдавна подозира, че колежката ѝ не слуша нищо, защото винаги приема предложенията за чаша чай на мига, но често се прави, че не чува, когато не ѝ изнася.

– Не мога да съм с жена, която пърди – обяснява Алън, сякаш има право на избор. Последните му опити в света на

любовта доведеха до неправомерен банков превод на пари в непроследима сметка и компютърен вирус, изпратил по електронната поща десет негови снимки – три от тях едва не накараха Фион да си напръска очите с белина. – Пърденето е за мъжете – добавя той. – Не е присъщо на дамите.

Фион се замисля дали да не се напъне да пусне една просто за да го обори.

Алън се завърта на стола си, за да се обърне към нея. Ръцете му са дълги и слаби и когато отпуска длани на коленете си, както прави и сега, прилича на насекомо.

– Знаеш ли къде е досието по случая с ТТП* на Проктър? Не го намирам на сървъра.

– В моя компютър е.

– На личния ти лаптоп? – Алън повдига вежда и скръства ръце. Фион се опитва да се сети кои насекоми потриваха крачетата си – шурците или скакалците. – По правило трябва да ги качваш на сървъра.

Фион няма представа какъв звук ще издадат ръцете му, ако ги потрие, но със сигурност ще е адски дразнещ. Тя се намръщва на монитора си, сякаш се опитва да реши сложна задача, а не да увеличи радиуса на търсенето си в *Райтмув* с още петнайсет километра.

– Ще го кача на сървъра, когато го завърша.

– Представи си, че всичките ми случаи са на личния ми лаптоп. Какво ще правиш, ако ме блъсне автобус?

– Може би ще организирам парти? – Фион се спира на апартамент с две спални на осем километра от Кум Койд. Настоящата ѝ квартира е безупречна – тя е истинска благословия след едногодишния ѝ престой у дома с майка ѝ и Серен, – но хазяинът ѝ си я иска обратно. *Съжалявам, Фион, но ще изкарам два пъти повече, ако я пусна като ваканционна вила, и тъй като времената са тежки...*

Наистина бяха такива, увери се Фион, когато започна да си търси ново местенце и видя, че цените буквално се бяха уд-

---

* Тежка телесна повреда. – Б. пр.

воили през изминалата година. Да живее извън селото, означаваше да се откаже от лежерните разходки след затварянето на кръчмата и гостуванията ѝ в дома на Кери за по чаша кафе. От друга страна, щеше да е приятно да си покаже носа навън, без някой да я докладва на майка ѝ. *Твоята Фион изглежда изморена... не я ли видях при лекаря миналата седмица? Чудя се дали не е бременна...*

Този апартамент изглежда чудесно. Нов, на приемлива цена...

... и само за хора над шейсет години.

– Мамка му. – Фион затваря снимката на балкона с изглед към реката. Бърчи нос, когато неприятната миризма я удря с нови сили.

– Ако *теб* те блъсне автобус, няма да знаем какво става с този случай. – Алън няма намерение да се отказва. – Може да пропуснем важни улики.

– Ще ми казваш какво да правя, като станеш сержант – отговаря Фион. – Дотогава, чупка. Не си ми шеф.

– Точно така – разнася се бодър глас от вратата. – Аз съм шефът.

Инспектор Малик винаги е в добро настроение. Дори когато хока някого – ситуация, в която Фион е попадала неведнъж, – тонът му е добродушен, все едно нахоканият е спипан да краде ябълки, а не да използва служебния ван, за да пренесе диван от ИКЕА.

Малик прави крачка напред и помирисва въздуха.

– Тук вони на труп.

– От Фион е – бърза да доложи Алън.

– Ужас. Отворете някой прозорец. – Инспекторът е облечен с любимата си жилетка, на която е изобразена шахматна дъска с фигури. Според Фион има скрито послание в разположението на фигурите.

Джорджина веднага става, за да изпълни нареждането. Фион присвива очи. Натегачка, а? Джорджина Кент е от хората, които шефовете наричат *прилежни служители*, а Фион

определя като подмазвачи. Идва първа на работа и си тръгва последна, а поканиш ли я да пийнете след служба, винаги отказва, все едно е програмирана да го прави. Също като Фион и Джорджина не носи много грим, но навярно го прави преднамерено и не защото – както е в случая на детектив Морган – няма смисъл. Джорджина има мургава кожа, която хваща тен за пет минути на слънце, а тази на Фион е с цвета на обезмаслено мляко.

Малик подава лист хартия.

– Искам някой да провери едни кости в Кум Койд. Работата ще е тегава.

– Като някои от колежките ми. – Алън се ухилва на Фион. Тя е на път да метне нещо по него, когато се чува звучна пръдня от нейната част на офиса.

Инспекторът я поглежда намръщено.

– Каквото си мисля ли е?

Фион бяга от отговорност, като вдига ръка.

– Така става, когато ме карате да идвам в службата всеки ден.

– Да не ми казваш, че вонята е по моя вина?

Фион се чувстваше чудесно, когато работеше от малкия си офис в Кум Койд, четеше показания в колата си край езерото и докладваше колкото се може по-рядко. Разследването на онова убийство преди седемнайсет месеца в луксозния курортен комплекс *Крайбрежието* насочи прожекторите към Кум Койд... и към самата нея. Последната ѝ атестация – *не е екипен играч, не се разбира с висшестоящите* – я прати на петдесетминутно пътуване до Бриндар, където я нахокаха хубаво.

– Фион, неприятно ми е, че аз трябва да ти отворя очите за реалността, но буквално ти се плаща, за да идваш на работа. – Малик прекосява офиса. – И в никакъв случай не ти се дава картбланш за *това*. – Той бута стола ѝ назад и разкрива голяма космата грамада под бюрото ѝ.

Дейв не е обикновено куче. Прокълнат с неврозата на поколението на антидепресантите, той се стряска от силни звуци,

лае, когато прекалено дълго време е тихо, и е истински щастлив само когато е в краката на Фион или – най-добре – отгоре ѝ. Дейв е висок колкото седнал възрастен човек и е истинско предизвикателство да се оправиш с него на светофарите по пътя, когато приеме краткото спиране за край на пътуването и се намести в скута на стопанката си подобно на четиресеткилограмова котка.

– Колко пъти съм те предупреждавал?

Фион се чуди дали Малик не говори на Дейв, но инспекторът се обръща към нея в очакване на отговора ѝ. Опашката на кучето подскача лениво на мокета.

– Поне шест – намесва се Алън. Задник.

– Не мога да го оставя у дома. Постоянно лае. Съседите се оплакват.

– Намери някой да го гледа. Остави го при майка си. Прати го в цирка. Не ми пука, Фион... просто спри да го водиш на работа!

Дейв излиза изпод бюрото и детективката го хваща за нашийника.

– Ами ако ви кажа, че ми е емоционален отдушник? Доказано е, че животните помагат в борбата със стреса.

– Единствената борба тук се води в стомаха на това псе. Отведи го у вас. Веднага.

Фион неохотно става.

– В такъв случай мога да проверя тези кости. На път ми е.

– О, не. – Малик размахва пръст. – Няма да позволя да се мотаеш на твоя територия, без никой да те държи под око. Алън или Джорджина ще се заемат. – Инспекторът се обръща към тях. – В планината до Кум Койд снимат някакво риалити шоу.

– *Изоставени.* – Фион си облича палтото. Май месец е, но в Северен Уелс на практика все още е зима.

– Не съм го чувала – отговаря Джорджина. – Съжалявам, сър.

– Искане ми се да мога да кажа същото. – Малик се намръщва. – Отвратително е. Според рекламата участниците са седем

обикновени мъже и жени, но кой нормален човек би ял рибешки очи и говежди тести...

– Мисля, че го бъркате с *Аз съм знаменитост*, сър. – На Алън като че ли му се повдига.

– Както и да е, тази сутрин се обади продуцентът и съобщи за костите...

– В лагера на *Изоставени* ли са ги открили, или във фермата, в която е отседнал екипът? – пита Фион. – Фермерската къща е наша, но лагерът е на територията на Чешър.

– Нямам представа къде... – Малик млъква. – Откъде знаеш толкова много?

– Познавам един от участниците. Кери Джоунс. Тя е пощальонката на Кум Койд. – Детективката затваря лаптопа си. – Ще се видим утре.

– Утре ли? Фион, едва три часът е...

– Няма смисъл да се връщам само за да се прибера отново, нали? Ще работя от разстояние през оставащите няколко часа. – Тя се усмихва обезоръжаващо. – О, не разчитайте на джиписеса, ако се опитвате да откриете фермата... ще ви прати на едно празно поле. Поемете по тесния път след Велингум Исав и завийте надясно при големия дъб.

– *Велин-гум Ее-сав* – повтаря бавно Малик. По документи инспекторът покрива минималното ниво на уелски език, което се изисква, за да бъде прехвърлен от полицията на Съри в Северен Уелс, но в действителност още овладява произношението. Той въздиша, сякаш онова, което ще направи, му причинява болка. Подава разпечатката на Фион, като я стиска здраво още няколко секунди, преди да я пусне. – Не се дъни.

– Разбира се, сър.

– И вземи някого със себе си.

– Честно казано, шефе, работя по-добре са...

– Или намираш някого, или нямаме сделка. Простичко е.

Фион поглежда първо Алън и след това Джорджина – и двамата не изглеждат особено ентузиазирани да работят с нея.

– Трън ли да избира, или глог? – мърмори си под носа тя.

ТРИ

ПОНЕДЕЛНИК

ЕЛЪН МОРГАН

Първи епизод

– Ами *Изоставени*? – отговаря Серен, все едно Фион е глупачка.

Елън цъква с език. Проблемът на тийнейджърите е, че смятат, че знаят всичко. Фион беше същата. Това е възраст, в която децата са прекалено големи, за да ги наказваш, и прекалено малки, за да ги оставиш да се оправят сами в истинския свят.

– Как мина денят ти? – обръща се тя към Фион. – Нещо интересно?

– Не.

– Днес ми откраднаха пратка на *Амазон* от прага на вратата. – Елън пазарува само от главната улица на Кум Койд, но ѝ трябваше мастило за принтера и не можеше да чака до следващото ѝ ходене дотам.

Серен ѝ казва да пази тишина.

– Започва.

На екрана се появяват ярки цветове, които се сливат едни с други и избухват в графична експлозия, от която Елън я заболява главата. А пропусна шоуто *Хено** заради това. Ярък син

---

* Непо (от уелски Тази вечер) е уелско телевизионно токшоу, излъчвано на живо по S4C всяка седмица от 19:00 ч., включва актуални истории и гости в

кръг се разпъва подобно на ластик и рязко се *свива* в крещяща интерпретация на градското езеро. Над него светлозелен триъгълник се намества наред фойерверки в лилаво и оранжево. В пълен синхрон с всичко това трещи завладяваща музика, която достига своя пик точно когато няколко букви падат от небето и се стоварват в планината.

ИЗ ОСТАВЕНИ

Серен пищи от удоволствие.

– Фи? – обажда се Елън.

Фион откъсва поглед от екрана.

– Какво?

– Пратката ми.

– Вероятно са я оставили пред съседите.

– Не, проверих вече.

– Ах, добре.

– Ех, чудесно, направо чудно. Собствената ми дъщеря, известната полицайка...

– Аз съм детектив, мамо.

– ... не иска да разследва престъпление от омраза, в което родната ѝ майка е жертва. *Ах, добре*, казаха и в полицията.

– Не е престъпление от омраза, мамо.

– Е, аз изпитвам такава към него.

– Това не е...

– Помниш ли всички онези кражби от миналата година и накрая не заловиха никого? Имаме си работа със сериен крадец. Или имитатор.

– Шт! – Серен усилва звука.

Елън поглежда телевизора.

– Не разпознавам никого от тях.

– Те не са знаменитости, мамо, затова не ги разпознаваш. –

Напоследък Серен ѝ говори, все едно е с деменция, а не е просто в менопауза. – Те са обикновени, напълно нормални хора.

студиото. Различни репортери също помагат при представяне на темата както в студиото, така и от различни точки или чрез заснети кратки материали. – Б. р.

– Освен Кери – казва Фион с уста пълна с пай.
– Казваш, че Кери не е нормална? Това не е много мило от твоя страна, Фион Морган.
– Имах предвид, че ще я познаеш.
– Виждаш ли купчината с цепеници до джакузито? – Кейлъб става и посочва екрана, на който показват какво очаква участниците. – Аз ги подредих!
– Свършил си много добра работа – поздравява го лоялно Серен.
Фион оставя чинията си на пода, за да може Дейв да я довърши.
– Защо си подреждал цепениците в лагера на *Изоставени*?
– Работя там – отговаря Кейлъб, без да сваля поглед от телевизора, където седемте участници вървят нагоре по Пену-Драйг към лагера.
– Ти ли си асистентът в *Изоставени*?
– Нали ти казах – обажда се Елън.
– Мамо, ти ми каза, че Кейлъб помага тук-там.
Майка ѝ размахва пренебрежително ръка. За нея няма голяма разлика. На телевизора показват всеки един от участниците, както и имената и професиите им в лента отдолу.
– *Пам Бътлър* – чете Серен. – Директор на училище. Прилича на стария ми учител по физическо.
Елън ѝ се намръщва.
– Старият ти учител по физическо беше мъж.
– Именно.
– Е, мисля, че изглежда доста способна – казва Елън, която изпитва нужда да защити Пам, защото въобще не прилича на мъж, освен че косата ѝ е подстригана късо от страни и отзад. Като всички останали участници, тя носи жълтеникавокафяви военни панталони със странични джобове и светлооранжево горнище с името си на гърба. Пам е навила панталоните си над глезените, забелязва Елън. Можеха да ѝ намерят такива, които ѝ стават, горката.

– Какво означава *възпитател на малки деца*? – пита Фион, когато *Алия Браун* се появява на екрана и показва перфектните си зъби на останалите участници.

– Учителка в детска градина – обяснява Кейлъб.

– Тогава защо просто не кажат така? – учудва се детективката. – Сигурно биха ме нарекли *занимаваща се с престъпления*, нали?

Младежът се усмихва.

– Всъщност Майлс те нарече...

– *Джейсън Шентън* – прочита на глас Елън. – *Пожарникар*. – Джейсън е с брада – къса и поддържана и прилича на нарисувана с писалка – и Елън се чуди какви тоалетни принадлежности са позволени на участниците. Тя не се смята за особено вманиачена, но човек не може да има кожа като нейната в началото на шейсетте без малко ретинол, с който не би желала да се разделя.

– Той ще спечели – казва Серен. – Погледнете какви бицепси има.

Елън поглежда Кейлъб, но той или се чувства прекалено уверен, за да негодува от заглеждането на приятелката му по друг мъж, или е прекалено погълнат от предаването, за да забележи. Подозира, че е второто. Младежът е много доволен, че получи тази асистентска работа, и честно казано, се труди много здраво. Серен почти не го виждаше през изминалия месец, което не е лошо, защото повиши успеха си в училище.

Следващите двама участници са мъже. *Хенри Мур* е счетоводител с акцент, който подсказва, че често сменя адреса си. Той е висок, с черна коса и макар да не е от типа на Елън – като за начало е с двайсет години по-млад, – си личи, че ще е конкуренция на Джейсън по отношение на вота на дамите.

– Представете си да сте затворени в един лагер със счетоводител. – Фион се прозява.

– Не е редно да отписваш цяла една професия – скастрия я Елън. – Никога няма да си намериш съпруг с подобно отношение.